

Вижда се че опасността, която е заплашвала страната, ще да имъ се е виждала много по голъма, отъ колкото ни се струва намъ слѣдъ толкова години, ако подобни лица сж се изразявали по такъвъ жестокъ начинъ, който е оскърбявалъ инстинктътъ на челоуѣколюбието имъ, както оскърбява и нашия.

Когато патриотическитѣ страхове ослабнаха, великодушнето пакъ надви. Мнозина депутати прѣстигнаха изъ провинциитѣ въ подобно настроение и Жирондинцитѣ искаха да стоварятъ отговорността за пролѣната кръвъ върху парижскитѣ си другари.

Но ако би ние да потърсимъ причинитѣ на взаимното озлобление, ние ще срѣшнемъ повече лично съперничество отколкото една противоположностъ на убѣжденията. Знаменитата прѣпирня мржду Робеспьера и Бриссо за войната, препирня, която се смята като источникъ на общото смразяване, не бѣше обусловена съ спрѣчкванията на два принципа, но това бѣше по скоро прѣпирня за прицѣняване на различнитѣ политически тънкости.

Само веднажъ прѣпирнята зе принципаленъ характеръ и то бѣ, когато Робеспьеръ, като редактираше единъ адресъ на Якобинцитѣ къмъ съюзнитѣ общества, помена за покровителството, което провидението оказало на френската революция. Гое възстана противъ идѣята за божественната намѣса. Единътъ отъ тѣхъ се показва деистъ и спиритуалистъ, другия скептикъ, и века го кажемъ, нетърпеливъ скептикъ. Гое патякваше на Робеспьера за стремлението му да замѣни политическото робство съ суеверието и приятелитѣ му Жирондини ржкоплѣслаха.

Послѣдователитѣ на Волтера и на Руссо излѣзоха едни срѣщу други; но отъ разногласието имъ не трѣбва до се заключава, че еднитѣ повече отъ другитѣ вѣрваха